

Societatea românească între psihanaliza de stat și canibalismul social

Prolegomene la o teorie a oligofreniei de partid și de stat

Sergiu SIMION

“Am stat de multe ori și m-am gândit de ce sunt funcționarii publici - într-o majoritate covârșitoare - atât de aroganți și atât de nepoliticoși? Atât de neprofesioniști? Și de ce sunt atât de mulți în această stare?”

Preludiul

1951. Pitești. Elevele Liceului de fete din Slatina (13-14 ani) sunt îmbrăcate în costume populare și duse “în mod organizat” să cânte și să danseze pentru ...recruții care plecau în armată. “Ne îndemneau la desfrâu. Ne luau profesoarele seara și ne duceau cu autobuzele la sala unde aveau loc spectacolele. Nouă ne plăcea pentru că scăpam de școală, ne plimbam și urcam pe scenă. Dar când a aflat odată mama mea de unde veneam mi-a tras o bătaie de n-am uitat-o nici acum”(N.R. medic, 76 de ani).

1984. Seimeni, Constanța. Directoarea Școlii Generale de 10 clase, proaspăt instruită la județ, instruieste diriginții claselor terminale să comunice elevelor că ” nu trebuie să se sperie dacă rămân cumva gravide pentru că este un lucru bun, creșterea natalității este o datorie față de țară și statul ocrotește tinerele mame”. (S.D, profesor,52 ani)....

1990. București. În seara zilei de 13 iunie, la ora 18.00, TVRL transmite în direct din Piața Universității. O figura patibulară, cu ochii injectați de ură, este prezentată în gros-plan având drept fundal Facultatea de Arhitectură. Pentru prima dată pe postul public se aude, oficial și din rațiuni de stat probabil, o înjurătură ca la ușa cortului.

2007. București. Membrii Academiei Române decid ca anul următor să apară Noul Dicționar al Limbii Române (DLR). Prin această lucrare științifică, după principiul “țara arde și baba se piaptână” , distinșii membri ai Academiei decid că prioritatea culturii naționale este aceea de a oficializa ... obscenitățile (http://stiri.kappa.ro/actualitate/noul-dictionar-al-limbii-romane-va-cuprinde-si-cuvintele-obscene/stire_116440.html). În acest sens suntem avertizați deontologic că “Nu trebuie să privim lucrarea ca un dicționar pornografic. Acest apelativ este - din punct de vedere lingvistic - o aberație deoarece lingvistul considera toate cuvintele egale (s.n.-nsună cunoscut, nu ?)” ne informează cu mândrie patriotică și pătrunsă de importanța misiei sociale dr. Cristina Florescu, cercetător științific principal gradul I la Institutul de Filologie Română “Alexandru Philippide” de la filiala ieșeană a Academiei Române. Într-o hermeneutică socială ad-hoc recunoaștem celebra teză a “neutralității” (politice, sociale, morale, etc). Întrebarea fără răspuns și care paralizează logica, nu este de ce când toți românii știu să vorbească obscen numai cei necivilizați o fac, ci de ce distinșii academicieni se încăpățânează în mod suspect să-i facă pe cei civilizați să vorbească obscen anulând astfel orice diferența între limba literară și argou.

Vortex-ul

Ceea ce numita Academie legiferează acum nu este decât urmarea unui îndelungat efort intelectual depus de “cealaltă” parte a presei, respectiv mass-mediei, pentru care grosolănia și obscenitatea trebuie să fie democratice adică generalizate la nivel de societate. Semnalul acestei cruciade morale a fost dat de președintele Iliescu cel care în atmosfera politică și socială a anilor '90 “simțea” ceva nedemocratic în coaste. După primele încercări timide din acei ani de a introduce obscenitatea în spațiul public pe ușa din dos (o sumară analiză de conținut a presei de atunci ar fi suficientă pentru a afla cu surprinderea de rigoare cine sunt cei care au pornit avalanșa), procesul “natural” de implementare a obscenității și pornografiei a fost accelerat la viteze amețitoare.

De la conceptul masturbarii enunțat în varianta scolilor profesionale de către Mircea Dinescu (mai demult, la TV) și CT Popescu (recent, în ziar) la uluitoarele derapaje verbale ale președintelui Băsescu din anii 2000 și până la celebrul limbaj patriotic non-standard al directorului Institutului Cultural Român care sugerează mai degrabă o imaginație, frustrări și complexe de cazarmă decât sensibilități culturale: *“Toată istoria, mereu, peste noi a urinat cine a vrut. Când ne-au lăsat românii, ne-au luat la urină slavii, apoi ne-au urinat la gard turcii: era să ne inecăm apoi ne-au luat la urină rusii. Acum însă, inovatie, urinează și unii români peste români valea plângerii a fost transformată de români pentru români în valea urinei corosive.”* (<http://www.litterae.net/Patibularul.htm>), există un continuum. În acest continuum amoral devine posibil orice. Dacă a existat un iluzoriu kilometru 0 al democrației românești, pe cale de consecință trebuia să existe și un kilometru 0 al obscenității românești.

Cu câțiva ani în urmă, un critic la modă era extaziat și el de faptul că spectatorii bucureșteni ai unei piese de teatru a Evei Ensler („Metamorfozele vaginului”), au acceptat îndemnul de pe scenă de a rosti în cor și în clar numele aceluiași organ, dar în limbajul care provoacă extazul unei trupe de soldați în termen. Pentru cei care nu sunt critici este evident că orice persoană cunoaște acest limbaj dar dacă se respectă pe sine și îi respectă și pe ceilalți, nu face uz de el. Criticul nostru avea o opinie diferită și considera că această rostire este un act de mare curaj (civic probabil) și o formă de terapie prin... artă. În sfârșit, onoarea de a sparge gheața și de a lua hora înainte revine unui cotidian de mare tiraj care a făcut pasul decisiv de a țintui pe hârtia tipărită o astfel de sintagmă buclucașă căutată de preadolescenți prin dicționare mai mult de o jumătate de secol

(<http://www.cotidianul.ro/index.php?id=16183&art=39950&cHash=a41a1a26e1>).

Revenind la obsesiile unora care speră să crească probabil cotele de audiență în mass-media, rămâne antologică acea secvență, demnă de sensibilitatea socială din Acefalia, în care o ziaristă convinsă de importanța misiei sociale, întreba elegant și în direct pe ministrul învățământului din România (pe atunci, o femeie) ce părere avea despre faptul că în Marea Britanie s-a recomandat elevelor sexul oral ca să nu rămână gravide... Și va rămâne în memoria sensibilității nației, ca exemplu de pedagogie socială ad-hoc și la o oră de vârf, o alta secvență în care o moderatoare la fel de convinsă întreba tot în direct pe o mamă și fiica ei dacă prima este de acord cu ceea ce a doua tocmai se lăudase că practică.

Pentru toate aceste performanțe, societatea civilă (în măsura în care mai există) trebuie să le mulțumească din plin acestor distinși politicieni, academicieni, oameni de cultura, scriitori, moderatori și ziariști români care au creat în mod involuntar (?) acest trend la modă despre care se insinuează că ar întruni un consens al tuturor “păturilor sociale” cum se zicea odată. Și trebuie să recunoaștem, nu sunt departe de reușită. Revoluția care a început cu libertatea

pentru unii, dar se va termina probabil cu obscenitatea pentru toți, este în plină desfășurare. Cu concursul lor s-ar putea face, în sfârșit, un adevărat salt de la ancestrala normalitate românească (după unii, depășită) la un adevărat “Deep-Troat” românesc...

Primul a fost deja făcut deoarece polițiștii, jandarmii, militarii în termen, mascații, ucenicii de la școlile profesionale, huliganii, găștile de cartier, proxeneții, pușcăriașii, etc. respectiv limbajul și “cultura” de tip cazarmă, școală profesională, cartier și închisoare au căpătat drept de existență culturală și, de ce nu, pot contribui și ele substanțial la educarea tinerei generații... De pe acum se pot evalua nu numai impactul viziunii lor asupra lumii ci și consecințele viitoare ale unui asemenea salt și la cei care educa (<http://www.newsfive.net/200803071337/Actualitate/Dans-erotic-penibil-cu-o-profesoara-universitara-la-Brasov-VIDEO.html>) și la cei care sunt educați (- interzis minorilor <http://www.andilaslau.com/2007/10/ora-de-lucru-manual-la-un-liceu.html>).

Într-o lume întoarsă pe dos și a cărei scală de valori a fost complet inversată, rezultatul nu s-a lăsat așteptat prea mult timp. Cu ceva timp în urma într-o emisiune dată pe postul național telespectatorii au putut urmări cum o adolescentă era interogată în direct despre violul la care a fost supusă de un grup de tineri (printre care și un polițist). Agresorii erau prezentați numai prin inițiale și umbre (drepturile cetățeanului, nu ?) în timp ce fata era prezentă în prim plan și în nume propriu (drepturile victimei, nu ?). Și tot acest interogatoriu palpitant avea loc în prezența mamei și tatălui ale căror reacții la interogatoriul fetei erau prezentate și ele “live”. Mai mult decât atât, printr-o coincidență bizară, posturi TV și ziare care teoretic ar trebui să se situeze pe poziții axiologice divergente, își dispută constant un număr de personaje, de regulă aceleași, aceleași formate de emisiuni care, întâmplător sau nu, stau cam sub aceeași umbrelă.

Spre deosebire de consensul tacit al acestora, publicul receptor trăiește acut sentimentul debusolării într-o lume fragmentată în care nu se mai poate regăsi el trăind, aidoma zeilor greci, în spațiul dintre lumi. Ca atare, ultimul român ancestral poate stinge lumina și poate chema potopul. Dacă îi mai pasă cumva că și-a uitat copiii, nepoții, neamul, tradiția, sufletul și conștiința înăuntru !

Banda lui Moebius, cubul lui Rubik și butelia lui Klein

Lumea românească este o lume sublunară dar nu în sensul poetic definit de Aristotel ci în sensul ei malefic de lume degradată. O lume ca a noastră, a cărei scală de valori a fost complet inversată, este o lume întoarsă pe dos în care toate reperatele și toate mecanismele ei naturale de selecție au fost dislocate, denaturate și reconfigurate într-un mecanism infernal a cărui adevărată natură este dezvoltată abia acum.

Din punct de vedere rațional unii dintre noi au înțeles ceva din acest mecanism atunci când au observat mai devreme sau mai târziu, după caz, reconfigurarea completă a sistemului în care s-au schimbat pentru a n-a oară, piesa, rolurile, chipurile, măștile dar nu și ceea ce era esențial - raporturile. Acum este foarte clar că toate cataclismele petrecute în spațiul nostru social (oare câte vor mai suporta nefericiții de români ?!) nu se regăsesc și în spațiul politic unde am asistat numai la o transformare topologică prin care interiorul unei structuri a luat locul exteriorului și invers spre deosebire de materialul structurii rămas identic cu sine .

Aceasta tehnică socială de supraviețuire a propulsat constant, pe cai mari și în fruntea bucatelor, aceleași figuri “patriotice” pe care Henry Kissinger le cunoștea încă din anii `60 dar pe care le-a revăzut cu surprindere prin anii 2000. Tot acolo! Cu alte cuvinte, dimensiunea

morala este crucială pentru a înțelege stadiul de evoluție sau de involuție al societății românești. Surpriză. La acest test, întreaga megamașină socială (sistemul, statul, și instituțiile lui) se prăbușește dramatic și din toate încheieturile pentru că oricât s-ar fura și orice s-ar face în spațiul real, nimeni și nimic de pe lumea aceasta nu poate distruge ideea de morală publică și de spațiu moral al unei țări ...

Din perspectiva cetățeanului anonim, lucrurile sunt evidente. El a acceptat prin tradiție și în mod tacit, un contract social bazat pe prevalența sau chiar pe dominația structurilor impersonale (sistemul, statul și instituțiile lui). A fost determinat și condiționat să-și îndoie coloana vertebrală, să-și țină gura, să accepte fără să crâcnească prejudiciile și pierderile cauzate de sistem, de ineficiența și de reprezentanții lui ("cu statul nu te poți lupta"). El a respectat regulile jocului dar a plătit cu vârf și îndesat acest lucru. Nimeni nu a avut interesul și nu a estimat vreodată cam la ce valoare se ridică prejudiciile cauzate de către stat, instituțiile și reprezentanții lui propriilor cetățeni dar se știe sigur ca unul din 2600 de români s-a adresat deja CEDO pentru prejudicierea unui drept (cel de proprietate, dar mai sunt și alte drepturi). La noi, mecanismele dependenței sociale fiind încă extrem de puternice, interesele și drepturile cetățeanului sunt vocabule aproape inexistente în ansamblul megamașinii sociale și în mod special în mentalitatea "funcționarului manipulant" (Theodor Adorno).

La începutul anilor '90, o cercetare occidentală constata că problema guvernului de atunci nu era legată de competența înalților funcționari de stat ci de incapacitatea lor funciară de a avea încredere în propria gândire - un simptom bizar într-o țară democrată dar logic într-o țară în care timp de peste o jumătate de secol o zi de muncă începea de regulă cu un energic: "Să trăiți!". Prin anii 2000, ne învârtim cam tot pe acolo. Nu cu mult timp în urmă, un alt cercetător occidental avea surpriza să constate că funcționarul public român acceptă fără să clipească executarea unor ordine absurde, șicanele unui șef despot, acceptă să lucreze peste program fără să fie plătit pentru acest lucru, dar refuză în mod visceral ideea că el este de fapt în slujba cetățeanului pe care îl disprețuiește profund atunci când nu țipă la el sau chiar îl insultă de-a dreptul și fără nici o consecință. Această atitudine a funcționarului public o regăsim la cel mai înalt nivel atunci când Ministrul Muncii și Protecției Sociale de exemplu, sunat în direct la TV de către un petiționar îi promite acestuia ajutorul fără nici o tresărire și în modul cel mai firesc din lume: "Dați-mi telefonul dvs și se va rezolva" (n.n.- în acest caz, în celelalte...).

Dacă domnul ministru se simte poate măgulit că e băgat în seamă și căutat de petiționari, telespectatorii pot avea o opinie complet diferită. Ei au tras o concluzie foarte clară cu privire la calitatea activității ministerului, ministrului dar și cu privire la șansele lor de a-și rezolva problemele. O singură privire aruncată asupra balamucului periodic de la Inspectoratul Teritorial de Muncă din București ar fi suficientă ca să pledăm cu toții pentru demiterea în bloc a întregului minister care, ca și alte ministere și instituții de stat, în asemenea cazuri nu face nimic altceva decât să trateze contribuabilii ca pe vitele dintr-un staul. La limită, o simplă discuție cu un jurist poate convinge pe oricine ca șansele unui cetățean de a-și recupera prejudiciile cauzate de încălcarea drepturilor sale sunt infime.

În mod similar, o instituție respectabilă ca Avocatul Poporului, prin cel care o conduce, pierde pe drum interesul cetățeanului deoarece principala preocupare a fostului procuror, foarte sensibil la răceală de altfel, este de fapt aceea de a nu deranja autoritățile: "Trebuie să știți următorul lucru: atunci când te duci să stai de vorba cu cineva, primar ș.a.m.d., stă de vorba cu tine dacă îi spui "Dle, sunt Avocatul Poporului!", nu prea știe ce înseamnă Avocatul Poporului, dar stă de vorbă. Dar dacă te vede că te duci așa, clonțos, hai să

spun ca un procuror, să nu supăr polițiștii, că și eu am fost procuror, nu prea stă de vorbă cu tine! Te privește cu răceală"

(<http://www.cotidianul.ro/index.php?id=15852&art=39303&cHash=a6fed1f2a7>).

Nu este de mirare atunci că, sub brațul legii, în regulamentul de funcționare al acestei instituții a fost plantată o clauză a exonerării de răspundere (o regăsim sub diverse forme, grade și accente în toate instituțiile de stat) conform căreia nu se accepta nici o cerere de reparare a prejudiciului dacă a trecut mai mult de un an de la producerea lui. Este de domeniul evidenței, dar pentru cine vrea să vadă, că marile dureri ale oamenilor au apărut în ani și decenii dacă avem în vedere tradiționala viteză de melc cu care instituțiile noastre kafkiene și orwell-iene răspund la o simplă cerere. Dacă vor să răspundă, pentru că nimeni nu pățește nimic dacă nu vor să-i dea curs, dacă nu vor să găsească un dosar, sau dacă vor să mai nenorocească un destin prin grajdurile lui Augias care au fost dintotdeauna arhivele instituțiilor de stat...

Este evident că Avocatul Poporului nu știe aceste lucruri (ceea ce este grav) sau nu vrea să le știe (ceea ce este extrem de grav), dar cui îi pasă ?! Cu toate procesele câștigate de români la CEDO, interesul statului este încă prevalent deoarece sistemul lucrează în mod cert doar pentru el : *“loialitatea omului în serviciul public este pentru stat și pentru superiori, uitând să se sugereze orice obligație ar putea avea și pentru cetățeni”* (<http://www.romanalibera.ro/a122700/fata-de-pe-trecerea-de-pietoni.html>). Și nu numai! Stop cadru. Ne aflăm nu în câmpul sociologiei, psihologiei sau psihiatriei ci în plină literatură SF (*“grădina potecilor ce se bifurcă”* ar fi spus Jorge Luis Borgese).

Sistemul, statul de drept, instituțiile lui sunt numai o fațadă ca să nu spunem o iluzie. În realitate, toate aceste structuri impersonale sunt parazitare de alte structuri care, oficial, nu există. Dar tot oficial ele trebuie să investigheze *“sub acoperire”* și în toate domeniile ceea ce în mod neoficial se vede și la lumina zilei și cu ochiul liber la fel de limpede ca palinca și caltaboșii domnului Remeș... Este obligația morală a societății civile să se întrebe - și o altă întrebare este de ce nu a făcut-o până acum - ce caută ofițerii acoperiți (ca să nu mai vorbim de ofițerii de Securitate și de informatori) printre ziariști, sociologi și psihologi. Pe de altă parte, faptul că 25 % din magistrați provin din Securitate și au fost instruiți după metode criminale să decimeze orice normalitate umană și socială rămânând și acum în sistem, nu mai poate fi imputat societății civile (<http://www.romanalibera.ro/a119826/magistratii-securisti-formati-la-scoala-de-la-bran.html>).

Întrebarea neliniștitoare este în ce măsură situația din mass-media, sociologie și psihologie este similară cu cea din justiție. Răspunsul nu va veni niciodată de la sistem. Concluzia este una singură. Trăim într-o realitate socială fascinantă în care sub *“ceva”* se poate ascunde *“altceva”* și consecințele sunt imprezvizibile. Să ne delectăm o secundă cu un recent dialog SF din România profundă între un reporter (Realitatea TV) și o entitate numită Gheorghe Popescu (șef la ANL), dialog care nu mai are nevoie de nici un comentariu. Subiectul interviului este deja clasic la noi - atribuirea unor locuințe subvenționate de către stat ... demnitarilor români (generali MI, parlamentari, polițiști, șefi ANAF, etc) și pe liste secrete (confidențiale): *“Reporter - Este moral ca aceste locuințe pentru defavorizați să fie atribuite unor demnitari cu 2-3-5 locuințe ? Și pe liste secrete ? Gheorghe Popescu - Nu discutăm aici aspectul moral. Aspectul moral îl discutăm într-un alt context. Acum discutăm aspectul legal ! Și nu sunt secrete. Sunt ... confidențiale. Dar nu pot fi văzute !”*

(N.B. Nu încercați zadarnic să aflați ce pregătire are un asemenea funcționar, care este CV-ul lui și cum a ajuns el acolo unde este. Cu excepția, eventual, a explicației standard că a fost "numit" (pe criterii politice de cele mai multe ori) chiar și un ziarist cu experiență poate să nu primească decât un "nu este treaba dvs" dacă nu cumva află de-a dreptul că cel în cauză, deși este funcționar public, are CV-ul secretizat ?!) .

Să traducem bizazeria de mai sus. Într-o primă aproximare, sistemul se comportă la fel de straniu ca Banda lui Moebius care poate transforma două suprafețe într-una singură. El reușește performanța uluitoare de a aspira pe o parte, ca o pâlnie uriașă, și binele dar și răul (acesta cu toate infracțiunile, infractorii, încălcările legilor și ale moralei) pe care profitorii și chiar reprezentanții sistemului îl generează. Și tot ceea ce aspiră dintr-o parte transformă, dar într-un singur sens, respectiv tot ceea ce inițial și din punctul de vedere al cetățenilor și al moralei publice era rău, ilicit, ilegal și imoral, devine din punctul de vedere al sistemului (și al celor care au încălcat regulile jocului) bun, licit, legal și poate chiar moral.

În acest mod, abia acum devine vizibilă o parte din mecanismul infernal aflat la baza sistemului care a strivit și strivește încă vieți, destine și conștiințe dar "salvează" altele, pe de altă parte. Așa se explică faptul că în zona noastră crepusculară, dacă faci parte din sistem, ca procuror poți să eliberezi un terorist și să scapi cu... 10% din salariu pe trei luni, iar ca V.I.P. sau echivalent poți omori 1-2-3-4-5 oameni și să scapi basma curată cu 1-2- ani ...cu suspendare. În buna tradiție a absurdului și iraționalului social de la noi, sistemul nu numai că își recondiționează și își reciclează constant piesele de bază, dar într-un mod uluitor și de neînțeles pentru o conștiință morală și normală, își reconfigurează structura constant după principiul cubului lui Rubik și într-o manieră care servește numai propriilor scopuri. Dincolo de declarațiile de complezență, aceste scopuri sunt de cele mai multe ori complet diferite de interesele, aspirațiile și dorințele cetățenilor (care, ironie, finanțează sistemul).

Câteva exemple dintr-o infinitate sunt edificatoare. În primul rând să ne imaginăm cum ar fi sancționat în cadrul sistemului o conștiință morală și normală, un torționar dovedit (e vorba de un membru al echipei care l-a executat pe Pătrășcanu). Înainte de a răspunde la o asemenea întrebare avem un răspuns absolut uluitor din partea megamașinii sociale încă în uz. Răsplata sistemului pentru un asemenea comportament arată valoarea acordată în cadrul lui mediului universitar și cărții: cel în cauză a fost făcut ...director adjunct la Biblioteca Universitară din Cluj!

(http://www.gardianul.ro/2007/11/25/arhivele_gardianul-c57/cine_au_fost_cei_13_tor_ionari_care_l_au_anchetat_pe_p_tr_canu-s105081.html).

Într-o etapă ulterioară, un Ristea Priboi devine direct consilierul unui prim-ministru atunci când nu râde pur și simplu în nas, justiției... Și acum, reversul medaliei în sistemul a cărui logică internă construită după un model topologic superior - butelia lui Klein - este încă inaccesibilă muritorilor de rând. Pentru a menține echilibrul social, ceea ce este reciclat din torționari trebuie contrabalansat în totalul sistemului social. Mecanismul compensării sociale este de un cinism absolut.

Datorită unei legislații penale inspirată inițial din sistemul sovietic dar menținută în mod inexplicabil până în anii 2000, peste 50% din sentințele date în instanțe sunt de natură penală (în cazul infractorilor minori procentul urcă până la 60%). Rata de încarcerare de aproape 200 deținuți la 100.000 de locuitori reflectă nu atât o rată ridicată a criminalității cât o legislație penală excesiv de punitivă în raport cu infracțiunile minore (*la Arad, un teribil infractor a primit 3,5 ani pentru furtul a 4 paini...*). România cu 22 milioane de locuitori are tot atâția deținuți cât Anglia sau Franța care au însă o populație de 50 milioane de locuitori. Cu alte cuvinte, sistemul transformă în mod automat o parte din acțiunile, comportamentele, reacțiile cetățenilor, etc. direct în infracțiuni penale iar pe aceștia în infractori. Exemplu deja

celebru: neachitarea unei facturi banale la curent electric de către o pensionară de 80 de ani - dacă nu cumva o grațiază chiar președintele țării cum chiar s-a întâmplat (!) - trebuie musai sancționată cu închisoarea...

Astfel, cu toate eforturile depuse “pentru apărarea secretului de stat și interesului național”, logica internă a sistemului, mecanismul infernal care a generat-o și tot ceea ce a fost ascuns cu multă grijă timp de peste 50 de ani, se ridică la suprafață ca untdelemnul, încet, dar inexorabil. Cu excepția miliardelor de euro aduse în țară de românii care lucrează în afara ei, nici un domeniu nu merge bine - ceea ce este împotriva logicii - și tocmai pentru ca nimic ca nu merge bine, abia de acum încolo lucrurile încep să capete cu adevărat o logică !

Între scopurile declarate ale sistemului și scopurile urmărite de sistem a existat dintotdeauna o prăpastie în care își rup gâtul cu abnegație, zilnic, și în proporție de masă exact cetățenii onești care, în naivitatea lor, încearcă să-l mențină pe linia de plutire. Suntem pe primul loc în lume la deficitul de forta de munca și numărul pensionarilor depășește numărul celor angajați în muncă... Ineficiența sistemului și caracterul lui antropofag sunt splendid ilustrate printr-o diagramă color (a celor 420 de impozite și taxe - cele mai numeroase din Europa - pe care trebuie să le plătească contribuabilul român fără să mai luăm în calcul și taxele plătite la impozitele locale (<http://www.gandul.info/supliment-banii/romania-campioana-europei-la-numarul-de-impozite-si-taxe.html?6448;2397324>) ...

Ca atare, în societatea românească actuală existența unui Centru de Cercetare a Imaginarului la Cluj devine în mod surprinzător, superfluă, pentru simplul fapt că la noi un eventual Centru de Cercetare a Realității Românești ar fi mult mai interesant și mai fascinant decât primul. În acest din urmă caz, realitatea a depășit cu mult imaginația, devenind un excelent laborator social de testare “live” a reacțiilor cetățeanului devenit cobai la stimuli și situații non-standard (nedeterminare, nestructurare, ambiguitate, absurd, irațional) care pot aduce în stare de colaps structuri psihice mai labile.

În actuala situație, după cum intuim dar nu vrem să recunoaștem, românul mediu rezolva zilnic un sistem de n ecuații cu m necunoscute. Dumnezeu știe cum. Experimentul este captivant poate pentru cei de pe margine, dar cei prinși în menghină și în vârtej ar fi trebuit să primească în masă, medalii de aur pentru faptul că nu au înnebunit încă la câte au trăit deja până acum. De ani de zile nu există nici o explicație rațională pentru supraviețuirea îndârjită a cetățeanului onest într-un mediu ostil normalității sociale, dar există o consecință evidentă. Aderența socială, legăturile “de sânge” între om și societate se macerează în mod constant. Și nu din vina cetățenilor. La o extremă, cei tineri pleacă pe capete unde văd cu ochii și fără nici o remușcare. Ei s-au eliberat și de frică și de dependențele sociale, și de demagogia oficială. La cealaltă extremă, cei mai în vârstă rămân să privească în Pământ sau spre ceruri. Dar cerul tace, iar pe Pământ jocurile sunt deja făcute. Deși toți sunt egali în România “noastră”, unii sunt mai egali decât alții (în România “lor”) pentru că la fel ca și justiția română, orice logică socială de la noi funcționează cu două viteze.

Sentimentul acut al cetățeanului ordinar că se afla prea frecvent în situații de imposibilitate are o bază reală, dar această constatare nu-l poate ajuta cu nimic. Nu trăim în rai și în consens cu logica socială încă în uz, nu există nici o garanție a faptului că recompensa obținută de cineva în cadrul sistemului ar putea fi direct proporțională cu inteligența, competența sau caracterul lui (invers, da !). Ca atare, probabilitatea ca a doua zi să se trezească onest în aceeași țară bogată, dar tot sărac, se apropie în mod inexorabil de 100%.

Menajeria de sticlă. Teoria lui Paul din Ohio

“Noi statistici efectuate de centrele de sănătate mintală din toată lumea au arătat că românii se află pe locul 2 ca incidență a tulburărilor psihice, clasându-se imediat după Suedia... Conform rezultatelor statisticilor, 88% dintre români suferă de cel puțin o tulburare psihică. Printre acestea cele mai întâlnite sunt: înjurarea vecinilor, ideile fixe, nervii care provoacă pete pe față, stresul la locul de muncă, nesimțirea, comunicarea numai prin țipete, ura față de semenii, invidia, traumele suferite în copilărie, obsesiile sexuale, care transformă adolescenții în mici vedete porno, și, în general, tristețea de a fi.... “Vin pentru prima oară în România, pentru mine e ceva exotic să văd atâția oameni deviați mental, mă simt ca într-un roman SF, cred că turismul în România va crește tocmai pentru acest lucru, vor veni mii de curioși să vadă cum arată o țară care și-ar merita pe drept cuvânt titlul de Regina Tristeții în Lume” - a mărturisit un turist francez care făcea fotografii în fața magazinului Unirea din centrul Capitalei. “<http://www.times.ro/sci-tech/romania-pe-locul-2-in-lume-ca-numar-de-bolnavi-mental>”

“În apropierea unei școli bucureștene, o elevă de 12 ani a fost bătută în plină stradă cu picioarele, tunsă și arsă cu țigara pe față de alte trei eleve mai mari ca ea (care se pregăteau să devină cadre didactice-n.n.). Nimeni nu a intervenit și nimeni nu a văzut nimic deși strada este una foarte circulată. Ulterior, Poliția se întreba cum este posibil ca nimeni să nu știe că eleva de 12 ani avea relații sexuale cu mult înainte de aceasta vârstă”. (Radio Realitatea FM, Buletinul de stiri- 26.03.2008, ora 09.00)

Întrebarea la care trebuie să răspundem este unde ne poate duce tot acest vârtej dement și ce ne așteaptă la capătul tunelului pentru că toată această “pedagogie socială” pare să fie un mijloc folosit în virtutea atingerii unui scop. Este deja de domeniul evidenței că deși românii vorbesc aceeași limbă și respiră același aer, nu trăiesc de fapt în aceeași țară (economic, politic, moral). Ei trăiesc de mult pe planete diferite. Cum spuneam, există o Românie “a noastră” și o Românie “a lor”. Date fiind scindarea și alienarea socială existente, ce susțin psihologii români fără să clipească măcar? Prestația celor vizibili pe ecranele TV conform legii notorietății enunțată chiar de unii dintre ei, este una în care care susțin cu tărie într-o țară eminentă creștină - teza dispariției familiei ca instituție socială “demodată” - (Aurora Liiceanu, Georgeta Ghinea) sau chiar revenirea la unele ritualuri barbelognoști. În ziarul “Libertatea” din vara trecută, ferm convinsă de importanța misiunii sociale încredințate, Mirela Zivari invita psihologic femeile “să-și învingă repulsia față de spermă”...

De gustibus non disputandum dar, pe de altă parte, cu toate că par indiferente la ceea ce ar putea crede simțul comun, distinssele reprezentante ale domeniului psihologic nu fac nimic altceva decât să se alinieze trendului existent în domeniu. La Salonul Național de Psihologie de anul trecut una din nominalizările la secțiunea mass-media a fost pentru emisiunea 9595 moderată de dr. Cristian Andrei. Este o modalitate de a valida un alt trend social la modă respectiv dispariția distincției dintre spațiul public, spațiul privat și spațiul intim, cu toate că intimitatea a fost respectată prin tradiție și considerată o valoare în aproape toate culturile și religiile lumii. Acum se propune pe scară largă și în mod “liber consimțit” ceea ce altă dată era o metodă de tortură: spovedania sau chiar vivisecția psihică în public. Cu toate acestea, există o discrepanță flagrantă între ceea ce apreciază specialiștii drept util pentru publicul larg, dar fără să-l consulte, și ceea ce acesta dorește cu adevărat în realitate. Comentariile acide ale publicului în cazul 9595 sunt elocvente (http://ro.altermedia.info/opinii/doctore-vindeca-te-pe-tine-insuti_2492.html)

Un alt exemplu pentru fractura existentă în corpul social între acțiunile, comportamentele și reacțiile oamenilor, pe de o parte, și interpretările psihologice, pe de alta parte, îl constituie un fenomen de masă atipic remarcat și de occidentali și comentat la vremea respectivă de un psiholog la Realitatea TV. “Aprinderea bradului de la Unirea” din 15 decembrie 2007 a fost un fenomen care a uluit comentatorii prin numărul inexplicabil de mare de bucureșteni veniți să vadă “minunea”.

Explicațiile date atunci de Mircea Toma, la origine psiholog militar în aviație și încă de la înființare directorul Agenției pentru Monitorizarea Presei (probabil ca reprezentant al societății “civile” - n.n.), au ignorat tocmai motivația și semnificația comportamentelor pe care le condamna: “... există nebunia unui om și nebunia a 100.000 de oameni care au venit în fața unui colos din fier și sticlă (s.n.) să vadă un brad (s.n.); dar nu era nici un brad acolo (s.n.)”. Explicația dată de un nepsiholog, respectiv de unul din moderatorii TV, provine chiar din sistemul care a generat aceste comportamente. Ea merită prezentată pentru că releva o stare de fapt: “Oamenii au venit nu pentru că le-a spus cineva să vină ci pentru că simțeau nevoia să se bucure pentru ceva” (de unde concluzia implicită că nimic din oferta socială existentă nu le stârnește bucuria - s.n.).

La nivel general, procesul cel mai grav care poate fi constatat este acela de încapsulare a sistemului. De la logica secretului și teoria “conspirațiunii universale” pe care era construit sistemul social anterior, s-a trecut la acum la o ofensivă generalizată împotriva posibilelor amenințări și “riscuri asimetrice”. Ele sunt clamate în exterior dar sunt căutate cu insistență în interior într-o țară în care funcționează invizibil și impecabil o adevărată instituție a șantajului național care îl poate concura oricând pe Caragiale cu “pac la Războiul”. Înainte de a fi apărați de militari (că tot nu ne-a atacat nimeni...) suntem “apărați” de o armată de 100 sau poate chiar 200.000 (!) de dosare de “Siguranța Națională” care depășesc numărul de personal militar din armată și care au rolul de a-i acoperi bine pe unii și de a-i speria strașnic pe restul. A ...cui “Siguranță Națională” ?! Nu se știe...

Din acest punct de vedere țara a intrat într-un proces generalizat de...apărare (psihosocială am zice noi). De la Colegiul Național de Apărare care instruește non-stop în materie, parlamentari și senatori (nu e foarte clar de ce și nici pentru ce dacă ne gândim că avem totuși o armată care de peste 50 ani abia așteaptă să ne apere) dar și distinsе doamne și domnișoare ca Elena Udrea și Floriana Juncan mai nou devenite specialiste și în apărare (din nou nu este foarte clar de ce și nici pentru ce) la cele 7 servicii secrete identificate oficial de presă (din nou, cele mai numeroase din Europa !) există un alt continuum.

Acest continuum capătă accente de-a dreptul cinice la Universitatea din București unde Facultatea de Asistență Socială este parazitată de o disciplină de-a dreptul bizară pentru o facultate care în alte părți se ocupă numai de persoanele aflate în dificultate (dacă gustăm acest gen de “umor” mesajul subliminal ar fi acela că suntem în dificultate ... toți și că trebuie să fim apărați chiar împotriva voinței noastre !). Inovația constă în disciplina și masterul de ...Securitate Națională la care studenții și masteranzii învață despre ...”Intelligence” ??!(<http://www.asymetria.org/modules.php?name=News&file=comments&sid=42&tid=12&mode=thread&order=0&thold=0>)

Inovația este numai aparentă deoarece tot acest proces de apărare împotriva pericolelor din exterior prin invadarea societății civile din interior de către aceste structuri și mentalitatea lor, a început de foarte multă vreme și acum mai pot fi detectate doar urmele. În 1954 era emis un ordin al Ministerului de Interne prin care cea mai mare parte din actele oficiale ale statului

deveneau secrete de stat fiind ascunse cu grijă de ochii dușmanilor, adică ai cetățenilor. Prin anii 2000, spiritul MI moare, dar nu se predă. Il regăsim într-o minge ridicată la fileu acestuia la momentul oportun. După ce își ține cizma de peste o jumătate de secol pe trecutul acestei țări (arhivele aparțin și în prezent, nu se știe de ce, de Ministerul de Interne și nu de cel al Culturii sau Invățământului ca în democrațiile cu tradiție), nemuritorul spirit MI privește acum cutezător și spre viitorul ei administrativ.

Indiferent de motivațiile oficiale invocate - “alinierea la normele europene “(sic!) - nașterea MIRA prin unificarea recentă a Ministerului de Interne cu Ministerul Administrației Publice a consfințit victoria spiritului MI asupra celui și așa debil al administrației publice și, prin ricoșeu, al societății civile. Se finalizează acum, de drept, un proces care a început de fapt încă din anii '50. Cadrele MI (inclusiv torționari), rejectate chiar și de acel sistem erau deversate discret în administrația publică cu efecte ușor de bănuț.

Prin 1976, la Institutul Politehnic București putea fi găsit încă pe post de secretară un fost ofițer care urla la studenți de sărea tencuiala de pe ziduri, la Liceul de Metrologie din același oraș putea fi găsit pe post de administrator un fost ofițer de Securitate care, atunci când nu se îmbăta nu bătea elevii din cămin la întâmplare cu un furtun de cauciuc metalic în interior și cu știrea conducerii care, bineînțeles, nu a luat nici o măsură (sună cunoscut, nu ?), iar prin anii '80 mai puteai găsi la Facultatea de Geografie a Universității din București o secretară care încă menținea tradiția țipând vârtos la studenți din motive numai de ea știute. Acum totul se face oficial și în stil european în așa fel încât rejectații de atunci, sau mai exact urmașii (urmașilor) lor, au preluat ștafeta în mod legal și democratic ...

La nivel general, consecința directă este o creștere exponențială a gradului de control social și tendința de a extinde sfera acestuia în domenii care, prin tradiție, erau tabu. Relativ recent ne confruntăm și cu o surprinzătoare criză de altruism social. Din ce în ce mai multe instanțe au devenit brusc interesate de starea psihică a românilor. De câțiva ani există o campanie concertată și intensă în mass-media prin care, sub diverse forme, românii sunt îndemnați insistent, aproape rugați, să meargă la psiholog (că așa fac cei din Vest) sau chiar la psihiatru, dar cauzele care ar fi condus la această situație alarmantă sunt trecute sub tăcere ca de obicei. Nu cu mult timp în urmă, psihiatrul Florin Tudose (după unele zvonuri tot militar de carieră) pleda pentru o abordare psihiatrică a ... firmelor și întreprinderilor. Recent, un ministru de externe a propus ca emigranții români din Italia să fie consiliați (eventual examinați) psihologic în centre care să fie înființate acolo <http://www.infoportal.ro/presa~info-284913.html>, iar la o recentă Conferință de Psihologie de la Cluj au existat propuneri de introducere în examinările psihologice din industrie a...poligrafului (detectorului de minciuni - n.n).

Toate aceste măsuri concentrice de “securitate psihologică”, dar care ocolesc fondul problemelor, conduc în mod paradoxal la efecte contrare celor scontate cum se întâmplă de altfel și în alte situații. La nivelul percepției vizuale, oricine poate constata că orașele s-au umplut literalmente de polițiști, polițiști comunitari, jandarmi, uniforme negre, bodyguardzi, și sigla “Security” dar sentimentul de siguranță al cetățenilor nu pare să fi crescut în aceeași proporție. Copiii, femeile, bătrânii și infirmii sunt primii care plătesc prețul.

Trăim într-o țară cu legi care apără câinii și ciorile (dacă un cetățean împușcă ciorile din propria curte se poate alege cu dosar penal) dar în care autoritățile ridică din umeri nedumerite și neputincioase dacă un copil de 6 ani sau un bătrân de 70 de ani mor mâncați de câini sau dacă o fetiță de 12 ani este violată în afara sau chiar în curtea școlii, sau este

găsită aruncată printr-un canal... Recent, un tramvai din București a fost bătut cu bătrânii și femeile din el cu tot ("cu sistemă" ar fi zis Eminescu) de suporteri huligani la o comandă foarte potentă: "Dați în toți !" Poliția Capitalei recunoștea sincer prin purtatorul ei de cuvânt că reprezentanții ei sunt cam peste tot în stradă dar "nu a fost făcută nici o sesizare" și interiorul tramvaiului "nu se afla în aria ei de competență". În aria ei de competență nu intra nici faptul ca un ofiter de Politie roman împreuna, cu sotia lui cu tot, a fost prins la furat prin strainatate...

Dincolo de tot și de toate, avem aici un indicator foarte sensibil care s-a modificat dramatic și care nu poate fi contestat de către nimeni. Școala românească reprezenta, prin tradiție, unul din cele mai protejate spații. Reprezenta. În prezent, școala arată tot ceea ce statul și societatea încearcă cu disperare să ascundă, respectiv falimentul tuturor politicilor economice, sociale și culturale de până acum. Este un fel de anticameră a infernului. Am ajuns în câțiva ani acolo unde alții, la fel de deștepți sau de proști ca noi, au ajuns într-o sută.

Dupa un studiu al Organizației Mondiale a Sănătății, suntem pe locul 2 în lume la violență școlară. Avem și de ce. Profesorii bat elevii, elevii bat profesorii, elevii se bat între ei când nu fac sex în școală sau pur și simplu bat bodyguardii care ar trebui să-i apere, iar societatea le face galerie la toți când nu pune și ea umărul... În aceste condiții nu mai miră pe nimeni faptul că anul trecut românii erau oamenii cei mai nefericiți din Europa (<http://www.romanioliberal.ro/a110176/romanii-printre-cei-mai-nefericiti-europeni.html>) fiind vorba de fapt de o depresie socială (n.n.). Rectific, îi miră pe unii. În bună tradiție trumfalistă, peste exact un s-au găsit studii sociologice din interior care în același ziar să susțină exact contrariul: "Românii sunt cei mai optimiști din Europa" (<http://www.romanioliberal.ro/a114283/cei-mai-optimisti-dintre-europeni.html>)

Este momentul să punem degetul pe rană, să definim ce se întâmplă în interiorul menajeriei și să explicăm cum a fost posibilă apariția ei. Mai întâi, are loc accentuarea tendințelor deja existente. O primă tendință este dispariția respectului pentru ființa umană, a pudorii, a sensibilității și a sentimentelor, adică exact a ceea ce este autentic și omenesc (sindromul a fost semnalat simbolic în coordonatele tradițiilor noastre după '90 prin dispariția "florii rușinii") iar rezultatul acestei desensibilizări programate (conștiința anonimă vorbește chiar de o "schizofrenizare programată" a României - <http://www.hotnews.ro/stiri-opinii-2764366-bucuresti-sindromul-falling-down.htm>) va conduce la creșterea exponențială a indiferenței, cruzimii și sadismului social. Și a condus deja. Este sindromul social semnalat de Erich Fromm încă din 1920 și denumit atunci: "dispariția tandreții".

O a doua tendință, ca o consecință a evoluției sociale anterioare, este preluarea necritică și din ce în ce mai accentuată a pseudovalorilor și "modelelor sociale" propuse de mass-media. Mitocănia generalizată a anilor '80, a fost urmată de mineriada socială generalizată a anilor '90 și acum de obscenitatea generalizată a anilor 2000. Inteligentul comportament social prin imitație are de unde alege....

În sfârșit, tendința de creștere alarmantă a violenței, violența școlară, comportamentul la volan uneori de o agresivitate și inconștiență aparent inexplicabile, creșterea numărului de cazuri în care cetățenii (inclusiv copiii) sunt jefuiți și agresati gratuit în plină zi, reglările de conturi între bandele de interlopi cu bâte, săbii cuțite și răngi ca în comuna primitivă și sub nasul autorităților) semnalează regresul către comportamentul de haită și canibalismul social. Cu toate acestea, nu mor caii când vor câinii.

Normalitatea socială românească construită în generații și care nu a putut fi decimată cu bâta, cizma și pistolul, nu poate să dispară pur și simplu. Comportamentele deviate apărute și provocate se pot estompa și pot dispărea ca un vis urât dacă și cauzele care le-au provocat dispar, la fel cum insistența patologică din mass-media de a deșerta non-stop în capul românului un tort complet ornat (sex, agresivitate, vulgaritate, amoralitate) poate avea exact efectul contrar. Indiferent dacă acest tort a provocat greața (la cei mai mulți) sau obișnuința (la restul), efectul este în final același. Prin suprasaturație se ajunge la o limită după care se simte nevoia imperioasă de altceva. Adică de normalitate...

Cu câțiva ani în urmă izbucnea uriașul scandal al stenogramelor PSD grupate în ceea ce presa a numit atunci "manualul de violat statul de drept", scandal în urma căruia au ieșit la iveală practici sociale care au îngrozit lumea democratică din exterior dar acest scandal nu a avut nici o urmă în interior unde s-a așternut și liniștea, și praful. După intrarea în Europa, putem spune că am mai făcut un pas. Manualul a apărut într-o nouă ediție revizuită și adăugită. Dacă ar mai fi trăit, un Petre Țuțea ar fi descoperit siderat un fel de "Manual de violat psihic poporul român". Și ar fi avut dreptate dar, din motive lesne de înțeles, așa ceva nu se poate recunoaște niciodată oficial.

Din fericire, ceea ce nu putem extrage nici cu forcepsul din gura unor universitari și specialiști acreditați oficial, găsim gratis pe Internet unde în mod salutar a început agregarea unei extraordinare conștiințe anonime. Opiniile din spațiul virtual depășesc de multe ori în relevanță pe cele debitate în spațiul social, de multe ori teziste, indigeste și anoste. Paul din Ohio are o teorie care explică apariția menajeriei și chiar perpetuarea ei: "*Fenomenul Pitești nu a fost un moment de vîrf în încercarea de distrugere a romanilor. El a fost doar un experiment. Acesta a fost extins la scara întregii tari în "epoca de aur" ... FRICA pe care o au unii psihologi de a discuta public problemele (acum -n.n.) ... de acolo se trage - de la securistii care au devenit "psihologi" și "profesori" și au continuat fenomenul Pitești și după 1989*" (<http://www.ziua.ro/f.php?data=2006-07-25&thread=204162&id=110856>).

Dincolo de Acefalia. Înapoi în viitor

Cu puțin timp în urmă, România a intrat în marea Casa Europeană dar nu e clar dacă și acești nefericiți români care sunt și se simt mereu săraci într-o țară bogată și depresivi într-una care poate trezi la viață orice străin care aterizează la noi din întâmplare dar, prin paradoxul profetului, nu și pe cei care se află dintotdeauna aici. Demența socială pe care alții o percep la noi (dar din exterior) semnaleză faptul că societatea românească a intrat în starea de parabolă iar cetățenii ei se apropie vertiginos de ceea ce un ziarist inspirat a numit "sindromul Falling Down" (<http://www.hotnews.ro/stiri-opinii-2764366-bucuresti-sindromul-falling-down.htm>). Și nu din vina cetățenilor. Ei au fost obligați aproape întotdeauna să se comporte cum bate vântul, dar acesta bate întotdeauna de sus. Și iată cum bate... : "*Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra sesizării de neconstituționalitate a dispozițiilor art.1 pct.2 din Legea pentru modificarea Legii nr.115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistratilor, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici, dispoziții prin care a fost modificat alin.(1) al art.18 din Legea nr.115/1996*", se arată într-un comunicat al CCR. (<http://www.hotnews.ro/stiri-esential-2817160-ccr-legea-privind-controlul-averii-demnitarilor-este-neconstituționala.htm>).

Dacă politicienii încalcă principiul ubicuității și legile fizicii pentru a fi, în schimburi, 24 de ore din 24 "pe sticlă", cetățenii ordinari, deci supuși legilor, le respectă pe ambele dar tot căutând Europa nu reușesc decât să se izbească de această sticlă așa cum se izbește un fluture

de lampă. Nici nu poate fi altfel atunci când pentru tot ceea ce face, mass-media invocă până la saturație “gustul publicului” pe care de fapt tot ea îl deformează în realitate tot prin saturație, începând cu unele emisiuni pentru retardați mintali, cu altele în care moderatoarele au de multe ori un stil, alura și limbaj ideale pentru un club de noapte și terminând cu mercenarii abjecți din rândul celor care au absolvit oficial “facultăți de prostit oameni”, cum inspirat le-a denumit odată cineva, atunci când nu au învățat de-a dreptul, prin școli ca cea de la Bran, cum să-i împuște.

Trist, dar adevărat. România a fost trădată în primul rând de “intelectualii” ei, odată prin ce-au făcut unii înainte de '90 dar, poate chiar mai rău, prin tăcerea celor care ar fi trebuit să vorbească după, și care tac și acum, când ceea ce era cancer izolat a devenit deja metastază socială. Dar chiar după o dezertare viața merge înainte pentru că ringul social nu rămâne niciodată gol: fără nici un dușman declarat și acum membra NATO și UE, România a devenit, de facto, campioana mondială a serviciilor secrete. (<http://www.rom2.de/modules.php?name=News&file=article&sid=908>)....De ce oare ?!

Prin forța lucrurilor, românii sunt ținuti în continuare de către o parte din politicieni, mass-media, ziariști, analiști politici, etc. într-o altă Quinta del Soro (Casa Surdului) de care ar fi fost vrăjit sigur un Francesco Goya dacă ar fi fost posibil să-și picteze la nesfârșit coșmarul. Până când ? Răspunsul depinde numai de fiecare dintre noi, oriunde s-ar afla. În țara corupției fără corupți, numai morții sunt de vină. Cei care au construit această menajerie de sticlă nu se află, de fapt și de drept, nicăieri. Au rămas numai faptele lor și conturile din bănci. În penuria cronică de vinovați de pe aici, nu poate rămâne în picioare decât o singură concluzie. Dacă o țara ca a noastră ar fi condusă de fantome atunci ea nu ar putea fi locuită decât de zombi. Pe cale de consecință, o țară locuită de zombi nu poate fi condusă decât de fantome... Bineînțeles, în același timp și sub același raport nu rezultă în mod necesar că această țară este cea numită România. Știm numai că megamașina socială de la noi funcționează de peste 50 de ani dacă nu în gol și în contul absurdului, atunci sigur în defavoarea cetățeanului care poate muri ca un câine în stradă chiar dacă e străin (cazul Tatianeii) sau între două sisteme sociale de aceeași factură impersonală chiar dacă e român (cazul Crulic).

O cercetare obiectivă a modului real în care funcționează sistemul și a setărilor lui oculte va furniza probabil mari surprize dar nu va duce la nici un rezultat dacă nu se va merge până la capăt și nu va fi îndepărtat cancerul social care omoară nevinovați, scapă basma curată criminali și infractori și, ceea ce este cu adevărat înfiorător, distruge speranța. Singura soluție logică rămâne resetarea sistemului (dacă socotim că el este în slujba cetățeanului și nu invers) începând cu modul în care sunt făcute și aplicate legile și terminând cu cei care le fac în numele cetățeanului dar în interesul lor (“NOI facem legile !”) și împotriva lui.

Avem deplina libertate să ne alegem premisele și în raport cu acestea avem dreptul să ne formulăm singuri concluziile.

Sergiu SIMION

10 mai 2008

Publicat pe blogul autorului

<http://sergiusimion.blogspot.com/2008/05/societatea-romaneasc-intre-psihanaliza.html>

Publicat pe Forumul Psihologia Online

http://www.psihologiaonline.ro/forum/index.php?option=com_fireboard&Itemid=26&func=view&catid=23&id=71#71